

“No tingueu por...”, Diumenge 19 TO

No és difícil veure en aquesta barca malmesa dels deixebles la nostre Església, assetjada per les ones i el temperi, amenaçada per fora per forces adverses, i temptada per dintre en cedir a la por i a la mediocritat.

Com – avui en dia – entendre aquest Evangeli ?

Segons Mateu : **“Jesús hi anà caminant sobre l'aigua...”**

Els deixebles, enmig de la nit i de la tempestat, no el reconeixen.

Fins i tot, esporuguits, pensen veure un “fantasma”. La única cosa que els sembla ben real, és aquesta **borrascada**.

També ens passa igual : vivim les tempestes de l'Església comunicant els uns als altres la por, el desànim i la falta de fe, i no som capaços de veure que **Jesús s'ens apropa des del bell mig de aquestes “tempestes”**, d'aquestes diferents crisis que sacsegen la nostra Església. **Ens sentim sols i abandonats**.

Jesús els dirà dues paraules : **“No tingueu por, que soc jo...”**

Només Ell els pot parlar així. Però, sols senten el bramul de les onades i la fressa del vent. Fem el mateix error : **si no escoltem la invitació de Jesús a confiar incondicionalment amb Ell, qui escoltarem ?**

Pere s'atreveix : **“Pere baixà de la barca, es posà a caminar sobre l'aigua i anà on era Jesús...”**

Per travessar les diferents crisis, hem de caminar cap a Jesús, sense recolzar-se en el poder, el prestigi o les seguretats del passat, amb com únic anhel de trobar-nos amb Ell.

No és tan senzill. Com Pere, podem dubtar i enfonsar-nos, però també com Pere, podem **prendre aquesta mà** que Jesús sempre ens dona. Llavors poder sentiríem aquestes paraules : **“Quina poca fe ! Per què dubtaves ?”**

Perquè dubtem tant ? Perquè no aprenem de les crisis del passat ? Perquè ens aferrem amb tanta mania a falses seguretats que ni s'aguanten, **i no volem aprendre a caminar amb una fe renovellada vers i amb Jesús de l'interior mateix de una societat secularitzada com la nostra ?**

La – o les – crisi(s) que traspassem no s’han de veure de cap manera com la fi de la nostra fe. En canvi, poden ser una ***purificació imprescindible, una oportunitat*** per alliberar-nos de la cobdícia mundana contra la qual ens adverteix contínuament el Papa Francesc, dels falsos triomfalismes i de les deformacions que ens han tant allunyat de Jesús amb el pas del temps.

Al bell mig de la crisi – o de les crisis – Crist ens porta ja devers una Església més evangèlica. “No tingueu por, que soc jo...”